

en högtidligare ed afläggas. Man fruktade att några provincial-juntor skulle fordra, att, tills detta skett, Konungamagten måtte öfverlemnas åt en regering. — Et af den provisoriska juntans första steg var att förklara allt, hvad efter 1814 skett, existera de facto, men ej de jure. Madrids gamla Municipalitet är återställt, sådant som det fans under Cortes. — Den nya Ministeren är til en del redan nämnd. Krigsminister är Ocono, som för 15 månader sedan undergick torture hos Inquisitionen; Benådnings- och Justitiæ-Minister Arguelles, som varit skickad til Ceuta på 5 år; Sjöminister Salazar, f. d. Prefect i Sevilla. Ryktet bestämde annars Pizarro för utrikes departementet, Ballasteros för krigs, Agar för inrikes o. s. v. — Hufvudstaden hade alla aftnar varit illuminerad; hela lifvet är blott en glädjefest. D. 9 om aftonen hade några folksrörelser ägt rum; skockningar skedd och man fordrade Hertigens af Olagon och några flera gunstlingars hufvud. De hafva flyktat. — Öfver allt hafva Inquisitionens fängelser blifvit upbrutna och de lefvande liken framdragna. Man har träffat sådana, som man ej väntat sig. Några voro redan dömda och hade blifvit afrättade i fängelserna, om ej revolutionen i rättan tid kommit. — D. 10 trädde General Capitainen i Barcellona, Castanos, tillika med Biskopen, ut på en balcon, kysste constitutionen, tryckte den til hjertat och besvor den, under en otalig folkskaras jubelskri. Biskopen välsignade constitutionen, Öfver allt råder ordning och glädje. — D. 11 intogade Mina i Pamplona och Constitutionen utropades. Mina är den ende, som i sina proclamationer visat något hätskhet emot Konungens person. — Enligt sednaste underrättelser hade alla militäriska rörelser i landet uphört. — Erkebiskopen i Murcia står i spetsen för resningen der. — Elio skall hafva flytt för Valencianernes förbittring. — Det berättas, att då Konungen för Castilianska Rådet förkunnade sitt beslut om constitutionens antagande, utropade Hert, af Infantado: "E. M. trygger sig; men vi äro allesammans förlorade" — Första extra nummern af Hoftidningen för d. 9 var utgifven från "Kongl. tryckeriet;" men en annan utkom några timmar derefter från "national tryckeriet." — En ny tidning, under namn af *Constitucional* utkommer.

Portugal. En allmän gäsning skall råda i landet. Et stort parti skall vara för Spanska Konun-

gen och kallas det Ferdinandiska. Medlemmar af de största familjer deltaga deri.

Frankrike. "Jag har" säger B. Constant, "hört de ifrigaste bland Ultras ropa, att man bör votera med pistoler i bältet; de liberala ringa stormklockan då de säga, att friheten är till intet gjord; manifestet är redan utkommet, nu måste svärdet dragas. Man talar om dagordres, och jag har sett sådana, hvilka precisa ord jag ej kan ansvara för, men som säkert skola existera, och hvarigenom trupperna antydas, att vara stridsfärdige vid första signal. Deri upprepas äfven den formliga anklagelsen mot en f. d. Minister, och utsträcker till hvad man kallar en faction (de liberala), och det förslaget att utgjuta blod och utrota denna helfvetiska faction förkannas der med. Sulikomlig öppenhet och förhastad glädje De finare gå väl på annat sätt till väga; och jag skulle ej undra, om de häldre valde uppdiktandet af en sammansvärjning, än något annat medel; de förnya härom orimliga rykten, som redan något saktat sig; de tala om viktiga arresteringar o. s. v. Inmedertid önskar ingen någon revolution, aldrig minst folket." — Till slut säger han: "Så stå sarkerna. Vi nalkas afgrunden, men ännu hafva vi ej fallit deri. Samma vishet (Konungens), som räddade oss 1816, kan äfven nu komma oss till hjälp."

Fievée (en af de talentfullaste Ultras) har tillkännagifvit, att då Royalisterne bidragit til exceptionslagarnes genomdrifvande i Kammaren, så kunde de ej mer räkna på hans penna, så snart pressen ej mer är fri; — Från Strassburg meddelas följande utdrag ur ett bref från Paris: Courvoisier hade d. 5 Mars privat audience hos Konungen, och förelade H. M. på det nogaste sakernas ställning. H. M. börde honom med uppmärksamhet och försäkrade, att H. M. aldrig mer skulle lemna magten åt dem, hvilka endast betjente sig deraf till att upstända passionerna. — Talrika patruller genomtåga hvar natt Paris's gator.

England. Hunts process i York drager ut på tiden. Burdets dæremot är slutad. Jury förklarare honom "skyldig" till smädeskrift. Dömet är icke afkunnad. — I Irland stå sakerna på samma fot. Emot Ribonnen sammandragas läger. — D. 23 Mars stod vallistan för Westminster så: Burdett 4743, Hobhouse 4372, Lamb 3587.

STOCKHOLMS COURIER

Måndagen den 10 April.

Sine ira, studio et metu.

Tänkar vid underrättelsen om revolutionen i Spanien.

Nationernas sak segrar, ty de kämpa ej mera blott hvar för sig. Intet folk är kufvadt, förr än alla gifvit sig. Friheten fortskrider, med ojämna steg, men den fortskrider. Ett steg tillbaka hos det ena folket åtföljes af ett framsteg hos det andra. Man stämplar emot henne — hennes fiender njuta en seger, för att härda hennes tillbedjares ståndaktighet — och när en svaghet öfverfaller dem, när deras hopp börjar svigta, deras ögon sänka sig mot jorden och bedröfvas af olyckliga efterdömen från framfarna tider; så skallar öfver världen ett nytt rop: lefve Konungen! Lefve Constitutionen! De lyfta sina ögon — det var frihetens härskri. Hon har underlagt sig en stolt och tapper nation, som hyllar hennes välde. De nedslagne blygas öfver sin misströstan. Tidens Genius fattar å nyo deras sinnen. Blicken mot höjden, säger han, J svage! Ledsnen J vid första motgång att följa mitt banér? Skall er svaga syn aldrig hinna att genomtränga de tunnna dunsterna vid jordytan, för att urskilja himmelns klarhet öfver Er och min hand, som tecknar den bana, J hafven att följa?

Lefve Konungen och Constitutionen! det är frihetens härskri. När folken, af-

skuddande sina fjetttrar, höja detta segerrop; när de ej yrande begära något annat, än sina Konungar förenade med sig genom lagen; då äro folken mogna för friheten — och hvem skulle rycka henne ifrån dem? — Om Konungarna sjelfva skulle undandraga sig folkens hyllning, öfvergifva deras sak, upphöra att vara Konungar; det vore folkens enda möjliga olycka. Men nej, den är icke möjlig. Ljuset omgifver Konungarne nu. Folken tala ej mer till dem genom trolösa tolkar. Folkens egna språk talar af deras organer, hörda af dem sjelfva — och Konungarne skulle icke höra, icke förstå! De gamla tolkarne skulle ännu förmå att öfverrösta den stämma, hvar af hela landet genljuder!

Det är genom ett enda utnött konstgrepp, som dessa Konungarnes fiender, hvilka kalla sig deras närmaste vänner, hoppas att tillvägabringa söndringen emellan dem och folken. Det är att förleda Konungarnes ärelystnad till det olyckliga företaget att försvara, hvad folket lägger deras Ministrar till last — till den ofantliga villfarelsen, att all granskning af Regeringarnes steg är rigtad mot Konungarne. Detta konstgrepp syftar att mörda Konungarnes kärlek till folken. Utsläcka Konungarnes kärlek till folken, det är det enda sättet att lösgöra dem från folken; ty att

beröfva dem folkens kärlek, derom bör man förtvilla.

Att tadla en Konung, är alltid ett brott — en Konung, som tadas, bör ej, kan ej förlåta. Han vill aldrig fela, och Hans person är helig för sjelfva samhällets skull. Öfvertyga Honom, att Han tadas af folket, är således att göra Honom oblidkelig. Och likväl kunna menskliga handlingar aldrig fritagas från tadel, så länge tankans och ordens bruk skall äga något slags frihet. Det helsosamma tadel mot en regering är det, som aldraminst kan umbäras, som aldraminst får förbjudas.

Helgd och vördnad åt Majestätet — fri granskning öfver regeringen — det är då hemligheten af denna stora uppfinning, denna tidens talisman, den lagbundna Konungamakten. Och denna uppfinning är fulländad. Nationerna hafva lärt att skilja imellan sina Konungar och Deras rådgifvare. Det är ej blott statslärans fullkomning, det är rättvisans högsta kraf, att göra denna skillnad. Om den kunskapsrika ste, den mest utbildade vettenskapsman, med all sin lärdom tillämpad på ett visst lands allmänna och enskilda angelägenheter, skulle uppstiga på en thron — dit en Prins så ofta upphöjes i sina ugdoms-år — så skulle dock denne lärde nödgas erkänna sina insigters otillräcklighet, för att med egna ögon se och sjelf bedöma allt, hvad han såsom Regent borde företaga. Utan rådgifvare skulle han ingen dag vara trygg att kunna uppfylla sina pligter — och olycklig han, om han måste bära skulden för allt, hvad hans rådgifvare ansvarslöse finge tillstyrka!

I fordna dagar har det kunnat vara annorlunda; men den, som är det minsta bekant med bildningens närvarande tillstånd, än mer den, som har det ringaste begrepp om bildningens fordringar för framtiden,

skall ej ett ögonblick sätta i fråga, att ärendernas mångfalld och invicklade beskaffenhet göra det omöjligt för någon ensam människas förmåga att efter egen insigt styra ett europeiskt samhälle i närvarande tid. En Konungs bestämmelse är det mest vördnadsbjudande på jorden; men han är menskiska. Han kan vara den lyckligaste, så vida det är lyckligt att vara föremål för millioner människors kärlek. Han kan uträtta, hvad ingen annan förmår. Hans intressen äro öfver den menskliga svaghetens. — Han kan öfverträffa alla i ädelmod och ren vilja. Men han är förlorad, om han begär att åstadkomma det omöjliga. Om han ett enda ögonblick eftersträfvar den fåfänga äran att lita på Sig sjelf och skydda dem, som böra hindra honom från missstag; så träder Han utom Majestätets helgedom och ger sig till pris åt alla följderna af mensklig svaghet. I stället för den lyckligaste, blir han den olycksaligaste af alla de millioner, som ej begära bättre, än att få älska och berömma Honom.

Och desse, hvilkas ära och förtjusning Han gör, skulle väl förnuft och rättsbegrepp någonsin till den grad öfvergifva dem, att de kunde kasta skuld på Konungen för hvad hans Ministrar fela? Ett folk, som gjorde sig skyldigt till denna vansinnighet, vore ovärdigt att lefva under lagar, och skulle i sjelfva verket hafva frivilligt kastat sig under våldets makt i samma stund, som det vände sitt tadel emot Den, öfver hvilken lagarne ingen ting förmå. Det mest förtryckta folk, efter att hafva afskuddat sig sina bojor, har ägt sansning nog att ej ett ögonblick tveka i tillgifvenhet mot sin missledd Konung; och så snart Han lyssnade till folkets röst, upphörde att låna sin makt åt elaka rådgifvares företag; återskallade hela Hans land af fröjdropet: lefve Konungen!

Ett sådant exempel är tjenligt att ingifva Konungarne förtroende. Det upplyser, med ett enda drag, grunden för ansvarighetsläran, på hvilken hela det monarkiska systemet hvilar. Att upprätthålla Konungarnes makt, är att upprätthålla denna lära. Förkasta den, eller lemna obegagnad granskningsrätten mot Ministrars felsteg, är att undanrycka Konungarne allt stöd af lagen.

Yttrande af en Ledamot i Comitén til reglerande af Statens Embeten och tjenster.

(Forts. från N:o 28.)

Urskiljer man sålunda, hvad som är att hänföra till *lagskipningens* område från hvad som rätteligen hör under *administrationen*; — och antager man sedan, hvad som svårligen lärer kunna motsägas, att ingen Naring eller Rörelse behöfver något särskildt eller annat *beskydd* för sin fria verksamhet, än det, som står skrifvet i allmän Lag och allmän Rätt; så har man en temmeligen säker ståndpunkt, under det man ordnar de functioner, som återstå för administrationen, och ett någorlunda rengjordt fält att anvisa åt dess verksamhet. Man må för öfrigt gifva dess organer namn af Collegier, Ministerial-Departementer eller hvad som helst.

Hittills har jag betraktat Collegial-inrättningen här i Sverige endast i afseende på dess delaktighet i Domaremakten. Sedan jag antagit, att denna egenskap alldeles bör försvinna, står den frågan kvar, om icke Collegiernes bibehållande såsom administrativa organer må anses lämpeligt?

När jag förut yttrat, att jag ej anser någon Naring eller Rörelse böra njuta *särskildt* eller annat *skydd*, än det som finnes i allmän Lag, har jag redan velat antyda,

att Collegierne i deras nuvarande form såsom ifrån hvarandra *åtskilde* embetsverk icke kunna äga bestånd. Denna splittring i åsichter, denna Corporations-anda, detta eviga stillastående på samma punkt, och denna inskränkning inom samma slentrianformade rörelsesekrets, — det är allt detta som måste afskaffas, om Sverige en gång skall hinna till en fri utveckling af de krafter, som ligga inom dess sköte. Det är ofelbart, att om administrationen någonsin skall komma till lif och till fullt medvetande af sitt systemål, den måste sammanbindas till *enhet*, utan hvilken ingen kraft eller ordning är möjlig. Således om Collegierne skola bibehållas, måste de sammanslås till *ett enda*; men i samma stund detta sker, och i samma stund detta stora och enda Riks-Collegium, efter en sådan på nytt födelse, basättes med embetsmän, som förstå betydelsen af denna nya organisation, det vill säga, som äro mäktige att med hel blick öfverskåda föremålen för sitt vidsträckt kall, i samma stund är ock Collegial-inrättningen i sjelfva verket förvandlad till en *ministerial* Styrelse. Hvarhelst den största upplysningen inom Staten finnes samlad, der har Statens Ministère, i sin rätta bemärkelse, sitt säte. Namnet betyder ingen ting; men det är en olycka, om denna samlade upplysning hålles på afstånd från Regenten. Följakteligen bör man ej skapa en underordnad inrättning, som, om den skall svara mot sitt ändamål, måste äga all den bildning, som fordras för de högre Styrelseorganerne. Detta vore, för att säga det minsta, att göra ett öfverflöds-verk på Nationens bekostnad; men det vore ännu värre: det skulle kunna hända, att den högre Styrelsen, de verkliga Ministrarne, på hvilka Nationen har sina ögon fästade, och som skola stå till ansvar för Styrelsens handlingar, blefve blotta maskiner, drifne

